

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavriliță, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2015, în cauza penală în privința lui

Drugaliov Victoria Petru,

născută la 13 iulie 1982, originară și domiciliată în or. Strășeni, str. D. Cantemir 1.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 11 iunie 2014 - pînă la 09 aprilie 2015 (instanța de fond);*
- 2. de la 04 mai 2015 - pînă la 25 iunie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 19 august 2015 – pînă la 25 noiembrie 2015 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 09 aprilie 2015, Drugaliov Victoria a fost achitată de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (2) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Drugaliov Victoria a fost învinuită de faptul că, la data de 24 decembrie 2013, aproximativ la orele 01⁰⁰, în timp ce se afla în or. Strășeni, avînd intenția de a-l lipsi pe soțul său Drugaliov Radu de actele de identitate, precum și urmărind scopul de a-i limita libertatea de circulație a acestuia, intenționat a luat de la el actele de identitate eliberate pe numele acestuia și anume: pașaportul, permisul de ședere în Italia, carte de identitate din Italia, asigurarea medicală Italiană, contractul de muncă încheiat între Drugaliov R. și întreprinderea italiană „Deconstruzione D.N.”, iar la solicitările lui Drugaliov R. de a i se restitui

actele respective, Drugaliiov Victoria refuza categoric restituirea acestora.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 360 alin. (2) Cod penal, la 2 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită să fie suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

A menționat că instanța a dat o apreciere subiectivă probelor prezentate, neluând în considerație toate circumstanțele cauzei, astfel a pus la baza sentinței de achitare doar declarațiile inculpatei, care nu poartă răspundere pentru declarații false, apreciind ca neveridice declarațiile martorului Drugaliiov Al-dru, care a fost preîntâmpinat pentru declarații false și care de fapt a invocat că inculpata a refuzat să-i restituie actele părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de procuror.

5. La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la achitarea inculpatei Drugaliiov V. de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 360 alin. (2) Cod penal.

Astfel, acțiunile lui Drugaliiov V. nu constituie elementele constitutive ale unei infracțiuni, iar faptul luării și tăinuirii actelor de identitate ce-i aparțin lui Drugaliiov R. de către Drugaliiov V., nu a fost dovedită.

6. Împotriva hotărârii nominalizate a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care invocând temei de drept prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală solicită, casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță în alt complet de judecată, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Recurentul consideră că partea acuzării a prezentat suficiente probe care, în opinia lui, confirmă vinovăția inculpatei Drugaliiov V. în săvârșirea infracțiunii prevăzută la art. 360 alin. (2) Cod penal, iar instanța de apel nu a făcut o analiză detaliată a acestora în raport cu circumstanțele cauzei.

7. Împotriva recursului acuzatorului de stat a depus referință inculpata Drugaliiov V. și avocatul acesteia Verejeanu I., care au solicitat respingerea cererii de recurs, ca fiind inadmisibilă, menționând că procurorul nu indică clar care sunt încălcările instanței de apel la soluționarea cererii de apel, argumentând la general cererea de recurs. Mai mult ca atât, nu sunt indicate careva probe suplimentare care nu au fost luate în considerație la examinarea cauzei.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, solicitând casarea hotărârii contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Asadar, recurentul și-a întemeiat recursul în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 CPP, menționând că instanța de apel a examinat unilateral probele, pe care nu le-a apreciat la justa valoare, însă, fără a le enumera.

Colegiul constată că aceste temeiuri pe care s-a bazat acuzatorul de stat în recursul declarat, nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele expuse în apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală

și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, poate da o nouă apreciere probelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Examinînd cauza, Colegiul penal consideră că instanța de apel just a stabilit starea de fapt și de drept, pronunțîndu-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, apreciînd fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei și toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, adoptînd în așa mod o hotărîre legală și întemeiată, ținînd cont de prevederile art.101 Cod de procedură penală, just ajungînd la concluzia întemeiată că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii pe învinuirea adusă în baza art. 360 alin. (2) Cod penal.

Recurentul critică soluția instanței de apel, întrucît instanța a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatei, neluînd în considerație probele prezentate de partea acuzării, și *anume declarațiile părții vătămate Drugaliou R., a martorilor Drugaliou A., Ulian V., care dovedesc incontestabil vinovăția lui Drugaliou Victoria, de săvîrșirea infracțiunii imputate.*

Astfel, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, declarațiile martorilor, părților vătămate și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că depozițiile martorilor din partea învinuirii au prioritate față de cele ale martorilor din partea apărării, iar instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probelor prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate, Colegiul conchide că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atît declarațiile inculpatei, cît și a părții vătămate Drugaliou R., precum și a martorului Drugaliou A., care au fost combătute și cu alte probe cercetate în cadrul ședințelor instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea prevăzută de art. 360 alin. (2) Cod penal și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă, constatînd corect că probele prezentate de către acuzare nu pot sta la baza condamnării lui Drugaliou V..

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel în motivarea soluției

adoptate just a menționat că acuzarea nu a prezentat probe concludente și pertinente atât în cadrul ședinței primei instanțe, cât și în cadrul ședinței instanței de apel, care ar fi demonstrat vinovăția inculpatei Drugaliov V. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 360 alin. (2) Cod penal.

Totodată, instanța de recurs apreciază ca vădit neîntemeiate argumentele recurentului privind adoptarea unei decizii ilegale de către instanța de apel în privința lui Drugaliov V., menționând că Curtea de Apel Chișinău a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate, coroborând între ele, formează un ansamblu probatoriu prin care se dovedește nevinovăția inculpatei de săvârșirea infracțiunii imputate.

Cu atât mai mult că critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de stare de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată. Prin urmare, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs, verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Din textul deciziei rezultă că, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de procuror. Autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanțelor de judecată, dimpotrivă argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar repetă întocmai argumentele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns motivat.

De asemenea, cât privește criticele recurentului, că în acțiunile inculpatei există componența de infracțiune prevăzută la art. 360 alin. (2) Cod penal, Colegiul penal conchide că, instanțele ierarhic inferioare au dispus achitarea inculpatei în baza art. 360 alin. (2) Cod penal, din motiv că lipsește existența faptei infracțiunii.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la alin. (2) art. 360 Cod penal îl formează relațiile sociale cu privire la circulația legală a documentelor importante ale persoanelor fizice, apărute împotriva luării, sustragerii, tăinuirii, degradării, distrugerii sau păstrării unor asemenea entități.

Obiectul material al faptei infracționale analizate reprezintă buletinul de identitate sau un alt document important al unei persoane fizice.

Scopul infracțiunii este unul special: de a limita libertatea persoanei,

inclusiv libertatea de circulație, sau de a o lipsi de aceasta.

Latura obiectivă a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă concretizată în acțiunea de luare, sustragere, tănuire, degradare, distrugere sau păstrare a buletinelor de identitate sau a altor documente importante ale persoanelor fizice.

Luarea constă în ridicarea, fără drept, a documentelor, buletinelor de identitate sau a altor documente importante ale persoanelor fizice, cu intenția de a limita libertatea persoanei, inclusiv libertatea de circulație, sau de a o lipsi de aceasta.

Prin tănuire se are în vedere punerea într-un loc ferit a documentelor, adică schimbarea locului, ascunderea buletinelor de identitate sau a altor documente importante ale persoanelor fizice, cu intenția de a limita libertatea persoanei, inclusiv libertatea de circulație, sau de a o lipsi de aceasta.

Prin rechizitoriu Drugaliu Victoria este învinuită anume pentru luarea, tănuirea buletinului de identitate sau a altor documente importante ale persoanei fizice, cu intenția de a limita libertatea persoanei, inclusiv libertatea de circulație sau de a o lipsi de aceasta.

Din actele cauzei se constată că, acuzarea s-a bazat doar pe declarațiile părții vătămate Drugaliu R., depuse în cadrul urmăririi penale și ale martorului Drugaliu A.

Mai mult ca atât, însăși partea vătămată Drugaliu Radu atât în cadrul ședinței instanței de fond, cât și de apel a declarat că de fapt inculpata nu i-a luat și nu i-a tănuit buletinul de identitate sau alte documente importante ale acestuia. Cu atât mai mult că, în cadrul ședinței primei instanțe, el a depus o cerere în care a menționat că a învinuit-o pe nedrept pe Drugaliu Victoria că i-a sustras actele, deoarece erau în proces de divorț (f.d.92).

Prin urmare, instanțele judecătorești corect au apreciat critic declarațiile martorilor Drugaliu A. și Ulian V., care au relatat că inculpata a luat și distrus actele importante ale lui Drugaliu R., deoarece ei nu au fost martori oculari la luarea și tănuirea documentelor, dar au declarat acestea din spusele victimei, care în cadrul ședinței de judecată a negat faptul că inculpata i-a luat și tănuit documentele.

Prin urmare, instanțele judecătorești corect au statuat că în acțiunile lui Drugaliu V. nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel corect a reținut în acest

sens prevederile art. 8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul reține că instanța de apel a ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și a adoptat o soluție întemeiată.

Argumentele invocate de recurent nu are suport probatoriu și contravin probelor administrate.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să decidă asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavriliță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2015, în cauza penală în privința lui *Drugaliov Victoria Petru*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 24 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti